

1

นรีได้รับจากแม่ไม้จากัด เพื่อความ
KILL-ING-D

มลิน

Kill-In-D บริษัทรับจ้างฆ่าไม่จำกัด (เพื่อบำบัด!!) เล่ม 1

แต่งโดย มิริน

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN (e-book) 978-616-312-338-1

จัดจำหน่ายอีบุ๊ค พฤศจิกายน 2559

ราคา 215 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วณิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร อีระพงษ์ บุตรบำรุง

ออกแบบปก Waenaglae

ฟอนต์ <http://f0nt.com>

จัดทำโดย

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO., LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำแนะนำนักพิมพ์

หากใครที่รอคอยผลงานของ “มิริน” จากเรื่อง “ตำนานผู้พิทักษ์ดาบศักดิ์สิทธิ์” แล้วละก็ พบกับผลงานใหม่ของมิรินกันเลยกับ “Kill-In-D” บริษัทรับจ้างฆ่าไม่จำกัด (เพื่อบำนาช!!)

เมื่อ ซานาดะ ยูเอะ เด็กสาวมัธยมปลาย ที่นิสัยออกจะ แสบ ซ่า และขี้วอยวาย กับ มินาโมโตะ โนะ คิทสึนะ เด็กหนุ่มที่ได้รับฉายาตัวท่อนประสาทอันดับหนึ่งต้องโคจรมาพบกันด้วยข้อตกลงของบรรพบุรุษที่ให้สัญญากันว่า จะให้ทายาทแต่งงานกัน แล้วเรื่องราววุ่น ๆ จะไม่เกิดขึ้นได้อย่างไร ในเมื่อยูเอะเป็นถึงประธานบริษัทรับจ้างฆ่า ส่วนคิทสึนะก็เป็นเด็กหนุ่มผู้เกลียดนักฆ่าอย่างแรง แถมทั้งสองคนยังไม่ถูกชะตากันตั้งแต่แรกเจออีก

หากเพื่อน ๆ พร้อมแล้วละก็ ไปติดตามเรื่องราวความโหด มัน ฮา ของพวกเขา กันเลยดีกว่าค่ะ

กองบรรณาธิการ

พฤศจิกายน 2559

คุยกับพี่เฮีย

สวัสดีเจ้าคะ

ต้องขอบอกว่า...ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งสำหรับนักอ่านเก่า (แก่) ที่ติดตามมาตั้งแต่ผลงานชิ้นแรกอย่างตำนานผู้พิทักษ์ดาบศักดิ์สิทธิ์ และต้องขอบอกว่า...ยินดีที่ได้พบกันสำหรับนักอ่านใหม่ทุกท่านที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาไม่ว่าจะด้วยเหตุผลกลใดก็ตาม

และแน่นอน...เท่าที่เห็นจากหน้าปกและชื่อเรื่อง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนักฆ่าเจ้าคะ

อ๊ะ ๆ แต่ขอเตือนเอาไว้ก่อนเลยนะเจ้าคะว่าใครที่กำลังคิดว่า นักฆ่าสาวในเล่มนี้จะเหมือนกับนักฆ่าสาวในเรื่องตำนานผู้พิทักษ์ดาบศักดิ์สิทธิ์...ขอบอกว่าคิดผิดอย่างมหันต์ถึงขั้นที่อาจทำให้โลกถึงกาลแตกดับได้เลยทีเดียว

เพราะว่า...ซานาดะ ยูเอะ...นักฆ่าสาวมัธยมปลายในเรื่องนี้นั้น ทั้งโหด มัน ฮา บ้า รวบรวมยังเสปสันต์จนเกินคำบรรยายใด ๆ รับรองว่า...ไม่แพ้นักฆ่ารุ่นพี่อย่างเอมมิเกรย์แน่นอนเจ้าคะ!

ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้านำเสนอออกมาเป็นเรื่องราวในช่วงเวลาปัจจุบันที่ประเทศญี่ปุ่น แต่เนื่องจากว่า...ข้าพเจ้านั้นมีความรู้เกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่นและภาษาญี่ปุ่นเท่าทางอ้อม พวกสถานที่และชื่อต่าง ๆ ก็อาศัยลักจำมาจากการดูหนังบ้างนิยายบ้างเท่าที่จะสามารถหามาดูมาอ่านได้ อาจจะไม่ไ่

ป๊อ! ป๊อ! ป๊อ! ป๊อ!

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นเรียกถึงความสนใจของทุกคนในห้องให้หันซ้ายหันขวามองหาต้นเสียงเป็นตาเดียว

ป๊อ! ป๊อ! ป๊อ!...ตุ๊ด!!

ฉันรีบคว้ามือถือเจ้ากรรมที่ดันมาร้องเอาตอนชั่วโมงของอาจารย์คณิตศาสตร์สุดโหด แล้วรีบมุดลงไปคุ้ยใต้โต๊ะทันที

ก็ทำยังไงได้...พอเห็นเบอร์ที่เรียกเข้ามาแล้วมันวางไม่ลงนี่นา!!

“ฮัลโหล...สวัสดีค่ะ คิลล์-อิน-ดี ค่ะ” ฉันแก้เสียงหวานสุดฤทธิ์แบบที่พนักงานโอเปอเรเตอร์เขาชอบทำกัน

“ขอภัยด้วยนะคะ แต่ตอนนี้เรายังไม่เปิดรับงานเข้ามาค่ะ...เปิดเมื่อไหร่แล้วจะติดต่อกลับไปทีหลังนะคะ” ฉันรีบพูดเร็วปรือเมื่อเห็นสันสูงสีแดงเหมือนอาบเลือดของอาจารย์สุดโหดเยื้องกรายเข้ามาใกล้โต๊ะของฉัน

ป๊อ!! (เสียงกดปิดมือถือ) ไ้! ฉันโผล่หน้ามาพอดีกับหน้าอาจารย์เป๊ะเลยล่ะ ความพินาศจะมาเยือนโลกใหม่นี้

“ซานาดะ!!...เธอรู้ไหมว่าเวลาเรียนควรปิดโทรศัพท์มือถือ” อาจารย์สาวใหญ่ที่พยายามแต่งตัวกระชากวัยสุดชีวิตตามเสียงเย็น ในขณะที่ฉัน

ไม่ออกว่าตัวอะไรเป็นตัวอะไร แต่ลายมือของเด็กหนุ่มคนนี้กลับเป็นระเบียบเรียบร้อยราวกับเป็นนักคัดลายมือมืออาชีพ

ชื่อนั้นอ่านได้ว่า

มินาโมโตะ โนะ คิทสึเนะ...

“ท่านคิทสึเนะ...จะกลับเลยหรือว่าจะไปที่อื่นก่อนครับ”

“กลับเลยเถอะ”

เจ้าของนามคิทสึเนะกล่าวเบา ๆ มือหยิบหนังสือปกหนังสือแดงเข้มขึ้นมาจากเบาะสีดำของรถสุดหรูที่สำหรับบางคน ทั้งชีวิตก็ยังไม่รู้ว่าจะทำงานเก็บเงินได้ถึงครึ่งของมูลค่าของมันรีไปลาด้วยซ้ำ

“ครับ...” ชายร่างสูงที่บัดนี้นั่งกุมพวงมาลัยเป็นสารถืออยู่พยักหน้าก่อนจะหักพวงมาลัยเลี้ยวไปยังสถานที่ที่เด็กหนุ่มต้องการ

คิทสึเนะดันแวนที่กำลังจะเลื่อนตกจากตั้งจู่กลับเข้าไปที่ นายนัตสึซึเกะเฝ้าเพ่งมองตัวหนังสือเล็กจิ๋วที่บรรจุแต่เรื่องปรัชญาที่ยากต่อการเข้าใจอย่างมีสมาธิ

“ท่านคิทสึเนะ วันนี้จะไป...”

“ยัง” ตอบทั้ง ๆ ที่ยังถามไม่จบราวกับผู้ถูกถามล่วงรู้ว่าจะถูกถามว่าอะไร

“แต่ว่า...ท่านคิทสึเนะ” คนถามผู้เฝ้าขมขื่นไม่มีปากมีเสียงมาโดยตลอดตรงอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ “...เห็นแก่ท่านโคโยเถอะครับ ลองฝึกดาบสักหน่อย...”

“รู้แล้ว...” เจ้าของนายนัตสึซึเกะตัดบท คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันเล็กน้อยเหมือนกำลังหงุดหงิด แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่ก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือต่อไป

“ท่านคิทสึเนะ...” คราวนี้ชายหนุ่มร่างสูงแทบจะร้องไห้เลยด้วยซ้ำทำไมคนอย่างเขาที่เลี้ยงเด็กหนุ่มคนนี้มาตั้งแต่เด็กจะไม่รู้นิสัยของมินาโมโตะ

4

เรื่องขงขากนอคนแพน

ว่า...ว่าอะไรนะ!

มีคนมา! มีคนมาอย่างนั้นหรือ

“เซรุ ใจเย็น ๆ ที่ไหน แน่ใจนะ เป็นยังไง สะกดรอยตามมา เห็นโดยบังเอิญหรือว่ามาดักรออยู่ก่อน เป็นคนที่มีฝีมือรีเปลา” จันวางมือลงบนปากของน้องชายทำท่าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ดูท่าพอน้องชายตัวดีจะรู้สึกตัวแล้วเหมือนกันว่าควรทำยังไง จึงกะพริบตาสองสามครั้งแล้วไหวไหล่เหมือนไม่มีอะไร

“ห่างไปจากที่นี่ทางตะวันตก สักห้าสิบลเมตรได้ การที่ผมเพิ่มรู้สึกตัวแสดงว่ากลับกลืนตัวเองได้ดีพอควร มีฝีมือ...มาก”

พอน้องชายตัวดีตอบ คำตอบที่ได้ทำให้จันมัมปากแน่น แต่พยายามรักษาสีหน้าท่าทางเอาไว้ไม่ให้ผิดสังเกต

ถ้าหากว่ามีคนมองเราสองคนอยู่ไกล ๆ ละก็ คงจะต้องคิดว่าเราสองคนกำลังคุยกันแบบธรรมดา ๆ อยู่แน่ ๆ (แต่จริง ๆ ข้างในนะเห็งอแตกพลั๊ก ๆ ไปถึงไหนแล้วก็ไม่รู้)

ถ้าขนาดว่าตาเหยี่ยวอย่างเซรุยังเพิ่งจะสังเกต แถมยังจับความรู้สึกไม่ได้ก็คงจะไม่ใช่วรรณมาจริง ๆ งานนี้คงต้องเก็บอีกรอบแล้วละมัง

ขนาดต่ายยังไม่มีลูกสาว การหมั้นนั้นจึงถูกยกยอดมาเรื่อย ๆ จนมาถึงรุ่นของเรา แท้ที่จริงแล้วคนที่จะหมั้นคือพีคาสีโยะ

การหมั้นครั้งนี้เป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลนักรบที่ยิ่งใหญ่สองตระกูล มันเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ เพราะอย่างนั้นผู้หมั้นจึงต้องเป็นหัวหน้าตระกูลในอนาคต ซึ่งควรจะเป็นท่านพี...

ผมกะพริบตา เรียกความสงบเยือกเย็นกลับมาอีกครั้งก่อนจะเหลือบมองพีคาสีโยะ

พีคัตรีมฝีปากแน่น ถลึงตามองท่านฟอรากับไม่อยากจะเชื่อในคำพูดที่ได้ยินมา ผมเห็นมือของพีคัแน่น เล็บจิกเข้าไปในเนื้อ

ก็น่าอยู่หรอก คนที่มุ่งมั่นจะเป็นหัวหน้าตระกูลมินาโมโตะอย่างพีแต่อยู่มาวันหนึ่ง ก็มีคนมาบอกว่าตำแหน่งที่หมายมั่นมานานจะตกไปอยู่กับคนอื่น ซึ่ง...คนคนนั้นไม่เคยสนใจในการเป็นนักรบแม้เพียงนิด...

‘ก็อย่างที่พูด ไม่มีอะไรมากกว่านี้แล้วล่ะ’ ท่านฟอตตอบเรียบ ๆ สองมือกอดอก ดวงตาทอประกายแวววับไปกับเงาของการตัดสินใจที่เด็ดขาดของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้นำตระกูลอันเกรียงไกร

‘จากนี้เรื่องการหมั้นจะเป็นเรื่องของคิทสึเนะ ส่วนคาสีโยะ...พอลูกจัดการเรื่องทางคันไซทั้งหมด ที่จะพูดก็แค่นี้แหละ อีกไม่กี่วันจะเป็นงานดูตัว...เตรียมตัวให้พร้อมนะ คิทสึเนะ’ ท่านฟอตดบท

‘เดี๋ยวกครับ!!’ ผมตะโกนออกไปก่อนที่ท่านฟอจะเดินออกไปจากห้อง ท่านฟอเปื้อนดวงตาสีซีดำคมกริบมาทางผม ดวงตาของท่านฟอเหมือนกับดาบที่ถูกขัดจนมันปลาบ มันเหมือนกับกำลังมองทะลุเข้าไปในความคิดของผมได้เลย

‘แต่ว่า...ตำแหน่งนี้ผมไม่เหมาะ ผมไม่อยากเป็นนักรบ!!’

‘ลูกเกิดมาเพื่อเป็นนักรบ’ ท่านฟอตตอบด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

อีก!!

คำพูดนั้นเหมือนกับที่มลงที่กลางใจของผมเต็ม ๆ คำพูดที่ทำให้รู้สึก

“อ้าว ซาญเองก็มาเหรอ”

“ค่ะ พอดีวันนี้ยูอะไม่ค่อยสบายก็เลยพามาส่งที่บ้านนะค่ะ วันนี้พี่เซเวียร์ก็งานยุ่งเหมือนเดิมเลยนะค่ะ”

“ฮ่า ๆ ช่วงนี้งานที่มหา'ลัยมันยุ่งนะ ก็เลยมีงานอยู่เรื่อยเลย”

“แต่พี่เซเวียร์ก็ขยันจังเลยนะค่ะ”

“แล้วยูอะเป็นอะไรล่ะ ไม่สบายมากเหรอ”

“เปล่ามั้งค่ะ เห็นยูอะบอกว่าปวดหัวนิดหน่อย”

“เอ่อ...แต่พี่ว่าเขาทำหน้าเหมือนจะตายแล้วนะ”

“ห้ามวิจารณ์หน้าฉันนะพี่!!” ฉันส่งเสียงประท้วงมาทั้ง ๆ ที่ยังไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมาจากท่าฟุบโต๊ะ หัวยังปวดตบ ๆ อยู่เลย นี่มันอะไรกันเนี่ย จะบ้าตาย!

“ถ้าวันนี้ฉันไม่ได้ซาญพามาส่งบ้านคงนอนตายอยู่ข้างทางไปแล้วล่ะ”

ส่วนซาญนะเหรอ อ้อ...เขารู้จักบ้านของฉันมานานแล้วล่ะ เพียงแต่ไม่รู้ว่าทำธุรกิจอะไรอยู่เท่านั้นเอง ส่วนพ่อแม่พี่น้องของฉัน ซาญเองก็รู้จักเป็นอย่างดีที่เดียวจนแทบจะกลายเป็นสมาชิกวีไอพีในครอบครัวไปแล้ว

“อ้าว!! หนูซาญ วันนี้ลมอะไรหอบมาจ๊ะ”

นั่นแหละที่นั่นอึดอัด ผมก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน การพบกันของผมนับกับยูเอะแต่ละครั้งก็มีแต่เรื่องวุ่นวาย มีหน้าซ้ำตั้งแต่ครั้งแรกผมยังไปว่าเธอไวขนาดนั้น การดูตัวครั้งนี้ ก็คงจะล้มอย่างไม่เป็นท่าแน่ ๆ

ความจริงผมก็ไม่ได้เป็นห่วงอะไรเกี่ยวกับความรู้สึกของยัยจอมโหดนั้นหรอกนะ ที่ผมห่วงก็คือ ห่วงหน้าตาของตระกูลมินาโมโตะที่คงจะพังยับไม่มีชิ้นดีแน่ ๆ ในการจัดงานดูตัวครั้งนี้มากกว่า แต่ว่า...คิด ๆ ไปมันก็ดีเหมือนกัน

ถ้าหากว่าไม่คิดจะแต่งงานกันตั้งแต่ต้นอยู่แล้ว งานดูตัวครั้งนี้ล้ม ๆ ไปก็คงจะไม่ใช่ไรสินะ...

จริง ๆ ผมก็ไม่ได้คิดอะไรกับสัญญาที่ตั้งแต่ต้นแล้ว ไม่สิ...จริง ๆ คือไม่ทันคิดต่างหาก เพราะตอนแรกคนที่ควรจะเป็นคนมานั่งแทนที่ผมตรงนี้ก็คือท่านฟิคาสียะไมโซม เพราะฉะนั้น ตลอดเวลาสิบเจ็ดปีที่ผ่านมาผมจึงไม่รู้สึกละเลยว่าตัวเองมีส่วนได้ส่วนเสียกับสัญญาของบรรพบุรุษ พอมารู้ตัวว่าโดนเข้าเต็ม ๆ ก็อีกสี่วันจะต้องมาดูตัวแล้ว จะให้คิดอะไรทันได้ยังไงล่ะ

แต่ที่น่าสงสัยยิ่งกว่าก็คือ ซาโนะ

เพราะดันไปเรียกคนที่จะมีฐานะเป็นถึงว่าที่เจ้าสาวของเจ้านายตัวเองว่า ‘แก’ อย่างเต็มเปา แล้วอย่างนี้ จะเอาหน้าที่ไหนไปมองยัยนั่นล่ะ ส่วนเจ้าตัวตอนนี้กำลังยืนน้ำตาไหลพรากอยู่หน้าห้องรากับกำลังจะโดนจับขึ้นเชียง

เสียงประตูเลื่อนเปิด แต่คนที่เข้ามา กลับกลายเป็นท่านพ่อกับท่านแม่ของผมเอง ไม่ใช่ยัยจอมโหดคนที่กำลังถูกผมกล่าวถึงอยู่เมื่อกี้

“มาถึงนานแล้วหรือ คิทสึเนะ” ท่านแม่ของผมทักขึ้น วันนี้ท่านแม่อยู่ในชุดกิโมโนสีเหลืองอ่อน ๆ ที่มีลายซากุระสีขาวประดับอยู่ทั่วตัว

“ครับ” ผมตอบ ยิ้มรับน้อย ๆ ทั้งคู่เดินมาทุดตัวลงนั่งด้านหลัง

เจ้าหญิงในชุดกายเลอ 13

สวัสดีครับ...ผมคือซานาดะ เซเรียว เป็นพี่ชายคนโตของตระกูล ซานาดะฝั่งเซียวครับ ส่วนตอนนี้ผมอยู่ที่ไหนนะเหรอ อ้อ...ก็ในสวนญี่ปุ่น ของภัตตาคารแห่งหนึ่งที่น้องสาวผมกำลังมาตัวอยู่ในตอนนี้ยังงี้

ดูจากผู้คนที่มาเดินในสวนแห่งนี้เป็นคู่ ๆ แล้ว เค้าได้ว่าที่นี่คงเป็น สถานที่ที่มีชื่อเสียงในด้านการเป็นสถานที่ดูตัวพอสมควรเลยละ แต่ก็ไม่น่า แปลกหรอกนะ เพราะนอกจากที่นี่จะขึ้นชื่อในด้านอาหารแล้ว ยังมีชื่อเสียง ในด้านบรรยากาศอีกด้วย

อืม...จะว่าไปก็จริงนะ ต้นไม้ขนาดใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านสาขาอยู่เหนือ หัวผมคงมีอายุไม่ต่ำกว่าร้อยปีแน่ ๆ และกิ่งก้านของมันก็ได้รับการดูแลตัด แต่งจนดูไม่รกจนเกินไป หินรูปร่างแปลกตาหลายก้อนถูกนำมาวางประดับ เป็นระยะ ๆ อย่างลงตัว ไม้ดอกไม้มาแย่งกันออกดอกชูช่อรับแสงอาทิตย์ ที่สาดลอดกิ่งก้านสาขาของไม้ใหญ่ลงมายังพื้นดิน

ผมก็มั่งมองนาฬิกา

อ้าว...เวลาผ่านไปขนาดนี้แล้วหรอเนี่ย

ผมรีบลุกขึ้นจากเก้าอี้หินตัวเตี้ยที่นั่งอยู่ แล้วรีบเดินออกจากสวนหิน นั้น ผมควรจะไปรอหน้าห้อง อย่างน้อยก็ควรจะไปสนทนากับท่านผู้นำ

มินาโมโตะ ฮิเมะ น้าแปลก...ถ้าเป็นคนตระกูลมินาโมโตะละก็ทำไมผมถึงได้ไม่รู้จักชื่อเลยนะ แถมยัง...พอผมใช้เครือข่ายข้อมูลของผมตรวจสอบประวัติต่าง ๆ ของเธอ แต่สิ่งที่หาได้กลับน้อยเกินคาด นอกจากชื่อนามสกุล ซึ่งผมรู้อยู่แล้ว และข้อมูลเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นว่าเกิดวันที่เท่าไรแล้ว ก็แทบจะไม่มีข้อมูลอื่น ๆ อีก แม้กระทั่งพ่อกับแม่ของเธอคือใครผมก็ยังหาข้อมูลไม่ได้เลย

นี่แหละที่ทำให้ผมต้องนั่งเจิบ ๆ อยู่อย่างนี้ ผมกำลังใช้ความคิด...

ให้ตายเถอะ!! ข้อมูลลับขององค์กรใหญ่ ๆ อย่างเอฟบีไอ ที่ลูแปงแห่งชานาตะอย่างผมยังเจาะได้มาอย่างน้อยก็ต้องสืบหน้าขึ้นไปที่ยังไม่นับข้อมูลจากเครือข่ายของผมอีก แต่...อะไรกัน แค่ข้อมูลของผู้หญิงคนหนึ่งทำไมมันถึงได้ลึกกลับขนาดนี้ หรือว่า...

ผมเหลือบมองโทรศัพท์มือถือของตัวเอง

เบอร์ก็มีแล้ว แต่สิ่งที่ยังไม่มีคือ...ความกล้า

ตั้งแต่เกิดมาผมยังไม่เคยขอเบอร์ผู้หญิงที่ไหนเลย มีแต่คนเอามาให้ถึงที่ นี่ผมอุตส่าห์ขอมานับว่ากล้ามากแล้วนะ แต่จะให้โทร. ไปนี่...ไม่ไหวจริง ๆ ครับ ยกธงขาวเลย เห็นผมอย่างนี้ผมก็ปอดเป็นเหมือนกันนะ ผมแค่นึก...สงสัยไ้ความสามารถระดับธรรมดา ๆ คงจะหาเธอไม่เจอแน่

ช่างลึกกลับซะเหลือเกินนะ

เจ้าหญิง* ในห้องหมายเลขสิบสาม

“ยูอะะ! กูตมอร์นี่...เป็นยังไงบ้างจ๊ะ”

ฉันทเหียงกระเป๋าลงจากหลัง ขมวดคิ้วใส่ชายที่คิดแผลง ๆ เล่นภาษา

* ฮิเมะ = เจ้าหญิง

ตุ้ม!!

เสียงกำแพงที่พังทลายลงด้วยน้ำมือของเจ้ายักษ์ตรงหน้าฉันที่กำลัง
อาละวาดฟาดหัวฟาดหางทั้ง ๆ ที่แขนข้างหนึ่งถูกระสุนปืนฝังในซัด ๆ
แต่ยังไม่ยอมล้มอีก อะไรมันจะทนทายาดขนาดนี้

ปัง!! ปัง!! ปัง!!

ถูกระสุนปืนถูกรว้อออกไปสามนัดติด ๆ กันอย่างที่ 'มือสมัครเล่น'
ไม่มีทางทำได้ ถึงฉันจะไม่เก่งอาวุธปืนจนใช้ได้คล่องแคล่วแม่นยำเหมือน
อย่างเชรู แต่ก็นับว่าฝีมือไม่เป็นรองใครล่ะนะ

ฉันหันไปดูสภาพของซาโนรินะ จิน

เสื้อผ้าขาดวินไม่มีชิ้นดี รอยกระสุนที่หลบไปได้อย่างฉิวเฉียดยังฝาก
ไว้เป็นทางสีแดงอย่างกับทางม้าลาย

หมอนี่บ้าอย่างกับม้า แต่ให้ตายเถอะ!! ฝีมือนี้ประมาทไม่ได้เลย

หมัดแต่ละหมัดที่ส่งออกมาถ้าโดนเข้าไปจัง ๆ รับรองจอดไม่ต้อง
แฉะ การเคลื่อนไหวก็ไม่ได้ช้าตามขนาดตัวไปด้วย แกม...หนังเหนียว ยิ่ง
เข้าแต่ไม่ทะลุซะงั้น

ส่วนฉัน สภาพก็ถือว่าดีกว่ามาก เพราะอย่างน้อยฉันก็ไม่มีแผลสะ

ผมคบกับเธอมาได้สามวันแล้ว สามวันเท่านั้นที่เราตกลงจะคบกัน
อย่างเป็นทางการ ในความหมายของผม...คือคบเป็นเพื่อนอย่างเป็นทางการ
การนะครับ ไม่ใช่อย่างที่คิด แต่ซาญีลี...จะคิดเหมือนผมรีเปล่าก็ไม่รู้ แต่
ทำไมผมกลับรู้สึกผิดอย่างน่าประหลาด ทั้ง ๆ ที่...ช้าคนน่าจะยากกว่านี้
ตั้งมากมาย

ผมกำลังหลอกเธอ...เพราะผมไม่ได้รักเธอเลย...แม้แต่ชอบแบบผู้ชาย
ชอบผู้หญิงก็ไม่เคย...

ผมเห็นเธอเป็นแค่เพื่อนเท่านั้น แต่ซาญีลี...เธอคงจะชอบผมมาก
จริง ๆ

มันยิ่งทำให้ผมรู้สึกแย่มากขึ้น

“คิทลีเนะคุง เป็นอะไรไป หนาวหรือ”

มือของซาญีลีวาดผ่านหน้าผมไปเหมือนกำลังทดสอบว่าผมเหม่ออยู่
รีเปล่า ผมกะพริบตา

“เปล่านี้...ไม่หนาว”

“จั้นหรือ เตี่ยเขาจะจุดพลุแล้วนะ”

นาฬิกาเรือนยักษ์ที่ตั้งอยู่ตรงหน้าอาคารกำลังบอกเวลาหนึ่งทุ่ม
ห้าสิบแปดนาที ตัวเลขฝั่งวินาทีเดินไปเรื่อย ๆ

...หนึ่งทุ่มห้าสิบเก้านาที...

สายลมยามดึกพัดผ่าน ผู้คนเงิบ...กำลังรอคอย

...สี่สิบเก้า...ห้าสิบ...

ไม่รู้ทำไม ผมถึงได้รู้สึกอึดอัดราวกับนี่เป็นการนับถอยหลังเพื่อไปสู่
อะไรบางอย่าง...อะไรบางอย่างที่ความรู้สึกของผมกำลังร้องบอกว่า “ไม่ดี
แน่ ๆ

...ห้าสิบเจ็ด...ห้าสิบแปด...ห้าสิบเก้า...

สองทุ่ม...

“หืม อะไรเหอ” เสียงปลายสายตอบมาได้อย่างน่าหมั่นไส้

“นายทำบ้าอะไรของนายลงไปนะ! นินจาอิงะนั่นก็มีอนายไซ้ใหม่”

“เอ...นินจาอิงะที่ไหนงั้นหรือ” เสียงทุ้ม ๆ นุ่ม ๆ ที่เมื่อก็ยังฟังดูเสนาะหูอยู่เลย แต่ตอนนี้...ฉันว่ามันฟังดูน่าท้อมากกว่าเสนาะหูแล้ว

“ก็นินจาอิงะที่นายส่งมาที่มอลล์นี่ยังงีละ”

“นี่...ยูเอะ” เสียงของท่านเจ้าแห่งองเมียวจิถอนหายใจ “เธอลองไปดูมาให้ดีแล้วมาบอกฉันดีกว่านะว่านินจาอิงะที่ไหน”

หน้อยแน!! ไฉนยังไม่ยอมรับอีกเหอะ...หลักฐานก็เห็นอยู่กันจะ ๆ

ฉันรีบสาวเท้ากลับมายังลานน้ำพุที่ฟังยับเยินหน้ามอลล์ แต่ทำไมนินจาอิงะสองคนที่ควรจะนอนรอความตายอยู่ตรงนั้นแล้ว...

มีแต่กองเลือดที่แยกไม่ออกว่าอะไรคืออะไร

“ไอ้...เซตะ ฮาจิเมะ!!” ฉันกัดฟันกรอด มัน...เป็นมันแน่ ๆ ที่ฟานินจาสองคนนั้น

“ไม่มีหลักฐาน ไซ้ใหม่ละ”

“นี่! ฉันกับนายคงต้องเคลียร์กันแล้วละ”

“เอ...แต่ว่าตอนนี้ฉันยังไม่ว่างเลยนะ”

เดี๋ยวนะ...ถ้าเป็นฝั่งเกินบุ แล้วนี่...เราก็อยู่ในเขตฝั่งเกินบุ
“พี่ไซ่เรียวก!! เซรุ!!...ถอยก่อน!! ไปหาเขตอื่นอยู่”

เอี้ยด!!

รถมาหยุดลงตรงหน้าบานประตูไม้ขนาดใหญ่แบบญี่ปุ่นแท้ ๆ ผมพยายามมองหากริ่งหรืออะไรสักอย่างที่จะเปิดเข้าไปในบ้าน แต่ปรากฏว่าไม่มีสักอย่าง...แล้วประตูนี้มันจะเอายังไงของมัน

ผมเปิดประตูลงจากรถ บ่ายไม้ที่หน้าบานประตูสลักคำว่า ‘ซานาตะ’ ชัดเจนราวกับกาลเวลาไม่สามารถทำให้มันผุกร่อนลงไปได้ กระดิ่งลมทำจากทองเหลืองอันเล็ก ๆ แขนงห้อยไว้หน้าประตูส่งเสียงกรังกรัง แต่ก็ยังไม่รู้อยู่ดีว่าจะเปิดมันออกได้อย่างไร

เอากี่เอา...เมื่อไม่รู้ก็ผลักมันเข้าไปเลย

แอ๊ด!!

ผมเบิกตา ไม่น่าเชื่อว่ามันจะเปิดง่ายขนาดนี้ ไม่มีล็อก ไม่มีกริ่ง ไม่มีอะไรเลย แค่ผลักเข้าไปประตูก็เปิด ดีความได้สองอย่าง หนึ่ง...การป้องกันแหละหลวมมาก กับสอง การป้องกันแน่นหนาชนิดที่ว่าถึงมีคนหลุดเข้าไปก็ทำความเสียหายไม่ได้อยู่ดี

ซึ่งผมเดาเออว่าน่าจะเป็นอย่างหลัง

“ซาโนะ...กลับไปก่อนเลยก็ได้ เตี่ยผมกลับมาเอง”

“เอาอย่างนั้นหรือครับ” ซาโนะถาม ผมพยักหน้าให้ องค์กรข้าประจำตัวเลยถอนหายใจแล้วยอมขับรถจากไปแต่โดยดี

ผมก้าวผ่านประตูเข้าไป ก้าวทำไปได้แค่สองสามก้าว แล้วก็ต้องหยุดชะงักก็...

ตูม!!

เสียงอะไรบางอย่างแว่ว ๆ เข้าหูผม เสียงเหมือน...ระเบิด

ตูม!! ตูม!! ตูม!!

บริษัทลิขสิทธิ์ของสำนักพิมพ์ 101 ไม่สงวนลิขสิทธิ์ในเนื้อหา

จักรวาลร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์

อาก!! เอามันออกไปที่

ผมมองยูเอะที่ตื่นพราด ๆ เหมือนโดนน้ำร้อนลวก ก่อนจะมองไปทางคนที่ถูกกล่าวหาว่า ‘เลวร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์’ ที่เป็นเหตุให้แม่คุณแหกปากเสียก้องโลก

ผมขมวดคิ้ว ความสงสัยเข้ามาแทนที่ความตกใจ

ร่างแบบบางในชุดกิโมโนสีดำสนิท ผ่าคาดเอวสีแดงสดเหมือนเลือดท่ามกลางสีดำ เส้นผมดำเหมือนกับเงามีดยาวถึงเอวถูกปล่อยสยายไว้การตกแต่งใด ๆ ใบหน้าหวานซึ่งขาวเหมือนกับหิมะรอบตัวผม และ...

ดวงตาสีน้ำเงินเข้ม...

เฮ้!! คนคนนี้...ผมเหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

ใช่แล้ว!! ตอนเกิดเหตุที่มอลส์นั่นเอง

“อ้าว!!...สวัสดิ์ที่คุณผู้มาใหม่” คนคนนั้นหันมาทักผมเสียงหวาน ยิ้มร่าให้อย่างอารมณ์ดี แต่ก็ยังไม่ยอมปล่อยยูเอะที่ถูกกอด เอ่อ...จริง ๆ ต้องเรียกว่ารอตอยู่ให้เป็นอิสระ

“ผมชื่อคิทสีเนะ” ผมบอกชื่อตัวเองไป ถูกเรียกว่าผู้มาใหม่แล้วมันฟังดูแปลก ๆ ยังไงไม่รู้สิ

ไม่ซานาตะก็พุทฺธวาระ แต่ว่า...ฮา ๆ ก็เห็นแล้วนี่...ดูท่าทางมันจะสูญเปล่า
ผมเป็นนักเวท เป็นมาตั้งแต่ก่อนที่จะไปเมืองจีน เป็นมาตั้งแต่ก่อน
จะเดินได้

อันที่จริง...เป็นมาตั้งแต่ก่อนที่จะเกิดด้วยซ้ำละมัง

พอเกิดมา ดวงตาของผมนั้นก็มึนตึ๋นจากคนทั่วไป ฟอกกับแม่ของผมไม่
มีใครมีตาสีน้ำเงิน ในตระกูลทั้งพุทฺธวาระและซานาตะไล่ ๆ ขึ้นไปก็ไม่มีใคร
ตาสีน้ำเงิน มีแต่ผมเท่านั้น...และมันไม่ใช่แค่สีน้ำเงินเท่านั้น

ยามที่ผมระวังตัวหรือรีดเค้นพลังเวทออกมาอย่างหนัก ดวงตาของ
ผมจะสีจางลงเรื่อย ๆ

อืม...ผมก็ไม่ว่าเหมือนกันนะว่ามันจะจางลงได้ขนาดไหน เพราะเท่า
ที่ผมลองมา...พลังเวทของผมไม่มีที่ท่าว่าจะสิ้นสุดเสียที

นอกจากนี้ถ้าผมโกรธหรือควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ล่ะก็ มันก็จะกลายเป็น
สีฟ้าอ่อนได้เหมือนกัน เพราะอารมณ์ก็เป็นหนึ่งในสิ่งกระตุ้นพลังเวท
ให้ไหลทะลักออกจากร่าง

ดังนั้น ในวัยเด็กผมก็ติดปดึกว่าใครเพื่อนแล้วยังควบคุมอารมณ์
ของตัวเองไม่ได้จึงถูกขังเอาไว้ในบ้าน...

ใช่ พังไม่ผิดหรอก ผม...ถูกรอครอบครัวตัวเองขังเอาไว้ในบ้าน แต่ผมก็
ไม่โทษพวกเขาหรอกนะที่ทำอย่างนั้น ก็ผมเป็นชะอย่างนี้นี่นา...ให้ผมโดน
ขังคนเดียวตึกว่าบ้านพังทั้งแถบถูกไหมล่ะ

อืม...และที่ผมสามารถควบคุมตัวเองได้อย่างนี้ก็คงต้องขอบคุณยูอะ
แต่เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน เอาเป็นว่า...ตอนนี้ผมสามารถใช้ชีวิตได้อย่าง
ปกติทั่วไป แต่ถึงอย่างนั้น เวลาที่ผมโกรธดวงตาก็จะกลายเป็นสีอ่อนลง
อยู่ดี เรื่องอย่างนี้ก็ไม่หายจริง ๆ และตอนนี้ผมกำลังใช้ดวงตาแปลก
ประหลาดคู่นั้นมองไปรอบ ๆ ตัว

พอเสียงของเจ้าพวกนี้เงียบไปแล้วมันช่างสบายหูเสียจริง ๆ เลยให้
ตายสิ

ปัง!! ปัง!! ปัง!!

“คิ...คิทสีเนะคุง กะ...เกิดอะไรขึ้นกันแน่” เสียงถามสั้น ๆ ดังขึ้นจากชายที่อยู่ข้างตัวผม ใบหน้าขาว ๆ ตอนนี้เป็นรอยดำ เลือดผ้าชุดนักเรียนก็อยู่ในสภาพไม่ต่างกัน คือประอะไปหมดทั้งตัว

ส่วนตัวผมเอง...สภาพยิ่งแย่กว่า เพราะชุดนักเรียนที่ควรจะมีสีขาวสะอาด ตอนนั้นนอกจากจะเปื้อนเป็นทางแล้วยังขาดวันไม่มีชั้นดี ถึงจะไม่มีบาดแผล แต่ก็ไม่ได้ดูดีสักเท่าไรหรอกนะ

บนฟากฟ้า แสงสีทองสุดท้ายของวันกำลังจะลับหายไป และสัญญาณอันตรายกำลังจะมาเยือน

“คิ...คิทสีเนะคุง”

เสียงของชายปลุกผมขึ้นมาจากห้วงความคิด

ความคิดที่ว่าจะทำอย่างไรถึงจะหลุดจากสถานการณ์บ้า ๆ นี่ไปได้...

“ตะ...ตกลงนี่เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“กลัวรีเปล่า” ผมกระชับมือบาง ๆ ที่เย็นเฉียบของชายผู้นั้นขึ้นอีกนิดเหมือนจะให้กำลังใจ

ยินดีต้อนรับ สู่ Kill-in-D
บริษัทรับจ้างฆ่าที่จะไม่ทำให้คุณผิดหวัง
พบกับ...ท่านประธานสาวมัธยมปลายจอมกวน
ชานาตะ ยูเอะ
กับว่าที่คู่หมั้นซึ่งแสนเย็นชาที่ทั้งเกลียดนักฆ่า
และตาบเข้าเส้นเลือด
อย่างมินาโมโตะ โนะ คิทสึเนะ
นักการข่าวชั้นยอดอย่างชานาตะ เซเรียว
มีอลอบยิงขั้นเทพ (?) อย่างชานาตะ เซรุ
และทีมงานอื่น ๆ อีกมากมาย
ที่พร้อมบริการให้ท่านได้รับความประทับใจกลับไป
ที่นี่...Kill-in-D บริการทุกระดับ ประทับใจ
ในราคาร่อมเยาและเป็นกันเองที่สุด!!
รับประกันความโหด มั่น ฮา 100% เต็ม!!

ISBN 978-616-312-338-1

www.happybanana-online.com

ILLUST : Waenaglariei